

Tato diplomová práce se zabývá fenoménem nové divociny v krajině. Pro pochopení a popsání výše zmíněného jevu byly vybrány tři lokality v Praze: Černá rokle a její okolí v Praze 8, část Hostivarského lesoparku v Praze 15 a Velký háj v Praze 4. Na nich se pokusím ukázat, že tento krajinný fenomén není jen a výhradně negativním jevem, naopak může být i výchozím bodem pro nový *genius loci* krajiny a mít přitom svoji svébytnou a artikulovatelnou hodnotu biologickou, kulturně historickou a komunálně ekologickou; budeme-li ji schopni nalézt, podaří se snad změnit navyklá klišé o vztahu člověka a přírody, o moderní degradaci krajiny dnešním člověkem apod.

Cílem této diplomové práce tedy bude nejprve popis současného i dřívějšího stavu vybraných lokalit s detailnějším zaměřením na oblast na Praze 8, ve kterém se pokusím o komplexnější komplementární pohled na krajinu emancipovanou od nekdejšího intenzivního vlivu člověka (ovšem bez apriorního hodnotícího znaménka); následně popis dvou dalších lokalit. Ze získaných dat a poznatku vyvodím obecnější závěr, zda fenomén nové divociny, který je do určité míry všem třem lokalitám, byť každé v jiné míře, vlastní, je v něm pro naši dobu nový a zvláštní na rozdíl od „divocin“ vznikajících v jiných dobách. *Genius loci* je většinou vázán na krajinu působící harmonicky až idylicky, pokusím se oprostit od těchto tradovaných schémat a podívat se na naše – a závěrem na krajinu vůbec – vybrané lokality jinak.